

[Edvard Sørensen.]

rigsdagen alene, der bestemmer, om der skal eksproprieres, om der skal gribes ind overfor den enkeltes ejendomsret. Har domstolene før været uvillige til og betænkelige ved at erklære en lov vedtaget af rigsdagen for grundlovsstridig, vil det efter min mening nu være udelukket, at Højesteret vil føle sig kompetent til at afgøre et sådant spørgsmål.

Når jeg har givet udtryk for min ængstelse for udviklingen på disse områder, ønsker jeg også at sige, at der er adskillige forbedringer i forslaget, som gør, at jeg, selvom jeg på visse områder nærer bekymring for udviklingen under dette grundlovsforslag, agter at give lovforslaget min stemme og derved tage medansvar for dets vedtagelse. Jeg skal ikke nægte, at medvirkende til dette standpunkt er, at jeg ikke ønsker, at der ved kommende folketingsvalg skal kunne skabes vanskeligheder for det parti, jeg tilhører, og for den regering, jeg ønsker at støtte, ved, at jeg enten ikke stemte eller stemte imod.

Lovforslaget er regeringens; statsministeren har gjort alt for at få sagen bragt frem til afgørelse, og jeg ønsker ikke at svække det parti, jeg tilhører, tværtimod vil jeg gøre, hvad jeg formår, for at folketingsvalget kan give fremgang for mit parti.

Hans Thyge Jacobsen: Som jeg udtalte ved første behandling af grundlovsforslaget, er jeg ikke i stand til at stemme for den pludselige overgang til et etkammersystem. Diskussionen om forholdet mellem tokammersystem og etkammersystem kan jo forlænges i det uendelige. Jeg gør blot opmærksom på, at det eneste land udenfor Europa, der har etkammersystem, er den nye stat Indien. Man har fra forskellig side peget på Finland som et land, der havde rent etkammersystem, men dette gælder kun med modifikationer. Den finske præsident har beføjelser af ret udstrakt karakter, og han bruger dem, og der findes i den finske forfatning et såkaldt lagutskott, som også har sit at sige i lovgivningsvirksomheden. Jeg tror ærligt talt ikke, man kan

hævde, at man i Finland har et rent etkammersystem. Det er imidlertid det, man nu foreslår hos os, og det kan jeg ikke være med til.

Der kan fremføres overordentlig mange argumenter for dette mit synspunkt. Det er der blevet, og det vil der blive, og jeg skal ikke tage tingets tid ved at fremføre en lang argumentation til fordel for tokammersystemet, for jeg mener, denne diskussion ligger klar; men jeg vil dog gerne gøre en enkelt bemærkning. Det, det drejer sig om, er i virkeligheden, hvorvidt der kan fremskaffes til lovgivningsarbejdet personligheder, repræsenterende erhverv, kulturelle institutioner og andet af betydning i samfundslivet, personer, som kan påtage sig at være kandidater til folketingsvalget. Det er ikke nogen frase.

Jeg husker forud for valget i 1950, da Gentoftekredsen var blevet delt i Hellerupkredsen og Gentoftekredsen. Jeg havde da den ære at være formand for Gentoftekredsens konservative vælgerforening, og det tilkom mig derfor at søge fremskaffet en velkikket kandidat til Hellerupkredsen. Vi havde allesammen, vi konservative vælgere og tillidsmænd i Gentofte kommune, den opfattelse, at der burde i denne kreds vælges en repræsentant for erhvervslivet, taget i bredeste forstand, for en eller anden gren af erhvervslivet. Ærede medlemmer, jeg henvendte mig, på embeds vegne altså, til 9 — ni — af vort lands kendte og betydende, fremragende erhvervsledere. Jeg fik fra dem alle et blankt afslag. Nogle gav det på stående fod, andre tog betænkningstid, men gav mig så tilsidst afslag. De var alle fælles om den motivering, at deres forhold tillod dem ikke at komme ud i en folketingsvalgekampagne; det var ikke alene deres tid, men det var deres forhold i almindelighed. De undskyldte sig allesammen med henvisning til deres betydningsfulde opgaver som ledere i erhvervslivet. Jeg måtte naturligvis respektere deres afslag, men jeg gør opmærksom på, at der er folk iblandt os som ledere af erhvervsorganisationer og kulturelle organisationer, der faktisk ikke kan, de kan